

Publicerad 2012-07-08 23:18 av leelee

En nyans av kärlek

Ett osannolikt möte.

Två människor. Jag säger inte personer, och jag vet inte varför ordet personer inte lämpar sig.

Det var två människor.

Åtminstone den ena av dem, skulle aldrig ha tittat åt någon som han. Bockskägg, bred, lite satt. Han påminde henne om en vikarie från grundskoltiden, som hon inte ens tyckt speciellt bra om. Men hon log mot livet den natten på dansgolvet. Lycklig. Kär i livet. Kanske var hon kär i kärleken också. I brist på bättre. Hon strålade och hon log, och han såg henne. Kanske var det en glimt i de ögonen, som ändå fångade henne. Men hon dansade med alla, den natten. De dansade en dans. Och en till. Lekfullt. Rytmen av musiken fyllde hennes kropp och sinne, och hon gav sig hän. Nu med en lekfull människa, för efter det, så var det bara honom hon dansade med. Andra försökte komma emellan, knycka en dans, men de hittade alltid tillbaka till varandra. Även det blev en lek. "ingen kan komma emellan oss, även om de försöker skilja oss åt". De kom ifrån varandra på det sprängfyllda, och nu bastuliknade dansgolvet och återförenades. De provade olika ställningar, och olika takter, och skrattade förtjusta efteråt åt tankarna det genererade. En ofarlig lek på dansgolvet, tillåtet, kläder som vittnen om allts anständighet och deras händer rörde sig enbart på kyska kroppsdelar. Men deras ögon glittrade, håret lockade sig av svetten som också glänste i pannan. De var båda våta av svett, det var alla, men det snarare förenade dem, än kändes obehagligt, när de dansade tätt intill som de gjorde ibland. Även deras svett var sensuell och han tog hennes ansikte mellan sina händer och förde bort hennes hår som klistrat sig fast. Hon tyckte om som han höll hennes ansikte, tänkte hon varje gång han gjorde just så. För att det kändes som en kyss, men var inte någon, men hon visste hur den skulle känts. Bestämd.

Hon var i ett lyckorus, och delade det med en främling. Inte i ett rus av begär, utan ett rus av lycka och glädje. Varma händer, varm kropp, lekfulla och fantasiskapande.

Enda gången de lämnade dansgolvet var för att hämta vatten. Sen fortsatte leken.

Ända till de släckte ner, och alla kördes ut i den varma sommarnatten. Först då pratade de med varandra. Berättade vad de hette. Vem är du, främling? som jag delat ett lyckorus med.

Hon följde med honom till segelbåten, det gjorde hennes vänner också. Inte gick det att skiljas redan, håll kvar natten, håll kvar den förunderliga livgivande gemenskapen lite till. Bara lite till. De rörde lite vid varandra fortfarande utan begär, hans fot kändes som hennes sons, tänkte hon med ömhet när hon istället för att komma nära hans ansikte och mun, rörde den. Intimt. Men utan begär. De pratade lite varligt, försiktigt. De hade inte så mycket gemensamt. De sa faktiskt inte så mycket mer än att det var längesen de upplevt något liknande, eller haft så roligt. Han sa att han sett henne le, det var därför han närmat sig. Och att hon var söt. Så rörde han hennes axlar, lår, pussade för att han inte kunde låta bli, men utan att begära något mer.

Stanna lite till, stanna bara lite till, bad han henne. Men hennes vänner skulle gå, och hon gick med dem. Han frågade inte efter hennes nummer, och hon frågade inte honom.

Två människor. Inte två personer. Vars människohjärtan snuddade vid varandra, virlovade runt i varandras banor ett ögonblick, för att frigöras och åter slungas ut i det stora världsalltet.

Jag kände dig, främling. Ett endaste litet ögonblick. Och jag samlar det till de minnesvärda.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren leelee med Poeter.se id #26415 innehar upphovsrätten